

- nakazanie Komisji, w ramach środków organizacji postępowania, dołączenia do akt przy jednoczesnym usunięciu – w razie ich wystąpienia – danych poufnych osób trzecich pełnej wersji następujących dokumentów:
 - a) nieoficjalna wiadomość z dnia 26 marca 2013 r. w odpowiedzi na pisma przekazane w dniach 22 lutego oraz 4 i 12 marca 2013 r. (Álava);
 - b) „nieoficjalna wiadomość w odpowiedzi na pismo z dnia 7 listopada (Álava)” z dnia 4 grudnia 2012 r;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odzwierciedlonych w swoich dokumentach;
- pomocniczo stwierdzenie naruszenia traktatów w związku z milczeniem Komisji i nakazanie jej udzielenia odpowiedzi na przekazany na piśmie wniosek skarżącej przesłany w dniu 31 lipca 2017 r. w celu, aby skarżąca działając w charakterze beneficjenta otrzymanej pomocy mogła wykonywać swoje prawa procesowe przyznane jej przez prawo Unii w ramach formalnej procedury badania zgodności otrzymanej pomocy, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi zasadniczo jest stwierdzenie nieważności decyzji Komisji negującej zgodność z prawem Unii niektórych form pomocy fiskalnej otrzymanej przez skarżącą w formie ulg podatkowych w wysokości 45 % w odniesieniu do określonych projektów inwestycyjnych, decyzji przekazanych hiszpańskim organom skarbowym reprezentowanym przez Diputación Foral de Álava w drodze pism Komisji zatytułowanych „nieoficjalna wiadomość” z dnia 4 grudnia 2013 r., do których skarżąca miała dostęp w ramach postępowania krajowego.

Niniejsza skarga ma na celu, pomocniczo, aby Sąd stwierdził zaniechanie Komisji w rozumieniu art. 265 TFUE, które przejawia się w jej milczeniu względem wniosku skarżącej z dnia 31 lipca 2017 r. zmierzającego do tego, aby wypowiedziała się ona co do wiążącego charakteru „nieoficjalnych wiadomości”, o których mowa powyżej i w danym wypadku, co do jej wniosku o bycie wysłuchanym w ramach procedury w celu podniesienia wszystkich kwestii mających znaczenie w opinii skarżącej.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na okoliczności, że zaskarżone decyzje zostały przyjęte z pominięciem minimalnych wymaganych gwarancji procesowych.
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że Komisja wypowiadając się w nieoficjalnych wiadomościach w kwestii braku zgodności pomocy państwa, bez przestrzegania procedury ustanowionej w art. 108 ust. 2 TFUE pominęła minimalne wymagane gwarancje procesowe. To nieprzestrzeganie procedury stanowi naruszenie praw podstawowych skarżącej, takich jak te znajdujące się w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 TFUE.
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że zaskarżone decyzje są błędne w zakresie, w jakim wynika z nich, iż pomoc jest niezgodna z tego powodu, że nie zawiera efektu zachęty.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 265 TFUE
 - W tym zakresie skarżąca zauważa, że brak odpowiedzi Komisji na jej pytanie zmierzające do tego, aby instytucja ta wypowiedziała się odnośnie do charakteru prawnego (wiążącego albo nie) „nieoficjalnych wiadomości” i – w danym wypadku – ją wysłuchać w ramach tej procedury, stanowi naruszenie traktatów wywołujące jej szkodę.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2017 r. – Autostrada Wielkopolska / Komisja

(Sprawa T-778/17)

(2018/C 032/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Autostrada Wielkopolska (przedstawiciele: adwokaci O. Geiss i D. Tayar)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 sierpnia 2017 r. w sprawie SA.35356 (2013/C) (ex 2013/NN, ex 2012/N) w przedmiocie pomocy państwa wdrożonej przez Polskę na rzecz spółki Autostrada Wielkopolska S.A.; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła jej prawa do uczestnictwa w postępowaniu, a w szczególności prawo do bycia wysłuchanym przed wydaniem zaskarżonej decyzji;
 - Komisja nie zapewniła skarżącej odpowiedniej możliwości wypowiedzenia się w przedmiocie dowodów przedstawionych przez państwo;
 - Komisja pozbawiła skarżącą prawa do przedstawienia uwag w odniesieniu do kluczowych dokumentów i ustaleń, na podstawie których Komisja przyjęła zaskarżoną decyzję;
 - nie można wykluczyć ewentualności, że uchybienia te wywarły wpływ na wynik sprawy.
2. W ramach zarzutu drugiego skarżącą twierdzi, że Komisja naruszyła prawo i dokonała błędnych ustaleń faktycznych, stosując błędne kryterium w celu ustalenia, czy spełnione zostały przesłanki z art. 107 ust. 1 TFUE, oraz zastosowała owo (błędne) kryterium z naruszeniem art. 107 ust. 1 TFUE;
 - ustalenie Komisji, że zaistniała korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE zostało dokonane wyłącznie w oparciu o porównanie wybranych punktów;
 - Komisja przeprowadziła swą ocenę według kryterium inwestora prywatnego, dopiero gdy zdecydowała już, że istnieje korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE;
 - zastosowane przez Komisję kryterium oparte na porównaniu wybranych punktów jest błędne pod względem prawnym;
 - Komisja dopuściła się oczywistych błędów w ocenie przy dokonywaniu oceny z zastosowaniem kryterium opartego na porównaniu wybranych punktów, w szczególności poprzez nieuwzględnienie istotnych informacji, którymi dysponowała w chwili wydania zaskarżonej decyzji;
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się oczywistych naruszeń prawa i błędów w ustaleniach faktycznych, ponieważ nie zastosowała kryterium inwestora prywatnego zgodnie z odnośnym orzecznictwem, a także nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, naruszając tym samym art. 107 ust. 1 TFUE;
 - Komisja nie zastosowała kryterium inwestora prywatnego jako integralnej części swej oceny w świetle art. 107 ust. 1 TFUE, naruszając w ten sposób odnoszące się do tej kwestii orzecznictwo;
 - Komisja nie wzięła pod uwagę istotnych informacji, które były dostępne w chwili wydania zaskarżonej decyzji i których nie zignorowałyby a priori typowy rozsądny i staranny właściciel prywatny znajdujący się w sytuacji możliwie najbardziej zbliżonej do sytuacji państwa;
4. W zarzucie czwartym strona skarżąca twierdzi, że uznanie przez Komisję pomocy za niezgodną z rynkiem wewnętrznym nastąpiło w oparciu o błędne ustalenia i jest wewnętrznie sprzeczne;
 - Komisja błędnie uznała, że z funduszy państwowych skorzystali jedynie inwestorzy.
5. W ramach zarzutu piątego strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w ustaleniach faktycznych i oczywistych naruszeń prawa przy obliczaniu kwoty pomocy państwa, rezygnując z przeprowadzenia własnej oceny i nie przedstawiając wystarczającego uzasadnienia;
 - ustalenie Komisji, że rekompensata za okres od września 2005 r. do października 2007 r. była nadmierna jest obarczone fundamentalnymi błędami w ocenie;

— Komisja nie wzięła pod uwagę istotnych informacji, które były dostępne w chwili wydania zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2017 r. – Strabag Belgium / Parlament

(Sprawa T-784/17)

(2018/C 032/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Strabag Belgium (Atwerpia, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci M. Schoups, K. Lemmens i M. Lahbib)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszego wniosku o stwierdzenie nieważności;

w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności (i) decyzji Parlamentu Europejskiego, której data wydania nie jest znana, o niewybraniu oferty Strabag Belgium dotyczącej zamówienia na realizację umowy ramowej o ogólne roboty budowlane w budynkach Parlamentu Europejskiego w Brukseli (przetarg nr 06D20/2017/M036), która została doręczona listem z dnia 24 listopada 2017 r. oraz (ii) decyzji Parlamentu Europejskiego, której data wydania nie jest znana, o udzieleniu zamówienia na realizację umowy ramowej o ogólne roboty budowlane w budynkach Parlamentu Europejskiego w Brukseli (przetarg nr 06D20/2017/M036) pięciu innym niż Strabag Belgium oferentom, a także

— uwzględnienie wniosku Strabag Belgium o przedstawienie następujących dokumentów:

— dokumentów z dokumentacji przetargowej, w których odnotowano kontakty Parlamentu z oferentami na temat rażąco niskich cen, zgodnie z art. 160 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2462 z dnia 30 października 2015 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) nr 1268/2012 w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii;

— decyzji o udzieleniu zamówienia pięciu innym oferentom i niewybraniu oferty Strabag Belgium, której data wydania nie jest znana;

— sprawozdania z analizy ofert;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania, w tym kosztami adwokata strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, oparty na naruszeniu:

(i) art. 110 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 2015/1929 z dnia 28 października 2015 r. (Dz.U. 2015, L 286, s. 1), upoważniającego Komisję do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 210 w zakresie szczegółowych przepisów odnoszących się do kryteriów udzielenia zamówienia, w tym oferty najkorzystniejszej ekonomicznie;